

WIĘLCY LUDZIE KOŚCIOŁA

ks. Kazimierz Panuś

ŚWIĘTA KINGA

Wydawnictwo WAM
Kraków 2009

Wstęp

Jak jak wysokie szczyty przyciągają człowieka i zachęcają do ich zdobycia, pomimo wszelkich związanych z tym trudów, tak też jest i ze świętością. Jest ona bezcennym skarbem, wieńczącym duchowe zmagania człowieka, by w możliwie największym stopniu upodobnić się do Boga, który jest świętym w pełnym tego słowa znaczeniu. Będąc jedynym źródłem świętości, po trzykroć świętym, Bóg pragnie, by jego lud, wydzielony spośród innych narodów, uświęcał się. Dlatego też w Starym Testamencie kierował do Izraela usilne wołanie: „Bądźcie świętymi, ponieważ Ja jestem święty” (Kpł 11, 44). Wezwanie to nabrało nowej mocy w Nowym Przymierzu. Ponieważ Bóg jest święty, wobec tego świętymi powinni być także ci, których On

wybrał. Dlatego też Chrystus zachęca: „Bądźcie wy tedy doskonali, jako i Ojciec wasz niebieski doskonały jest” (Mt 5, 48). W podobny sposób apeluje do chrześcijan św. Piotr: „W całym postępowaniu stańcie się wy również świętymi na wzór Świętego, który was powołał” (1 P 1, 16).

Myśl ta zawsze inspirowała chrześcijan w dążeniu do doskonałości. W naszych czasach najlepiej wyraził ją sobór watykański II w konstytucji dogmatycznej o Kościele *Lumen gentium*. Nawiązując do słów Chrystusa: „świętymi bądźcie”, dokument ten podkreślił głoszoną w Ewangelii naukę o powszechnym powołaniu wiernych do świętości: „Wszyscy chrześcijanie jakiegokolwiek stanu i zawodu powołani są do pełni życia chrześcijańskiego i do doskonałości miłości; dzięki zaś tej świętości chrześcijan także w społeczności ziemskiej rozwija się bardziej godny człowieka sposób życia” (KK 40).